

інформаційного простору автор розуміє не тільки кількісні показники, наприклад, теле-, радіоточок, користувачів Інтернету, але й альтернативність каналів отримання інформації.

Альтернативні канали інформації повинні мати приблизно однаковий потенціал впливу на громадськість (популярність, рівень довіри тощо). У такому випадку не матиме значення кількість іноземних інформаційних компаній, які працюють на території держави, - їх вплив адекватно урівноважуватиметься діяльністю вітчизняних. І, навпаки, при малопотужних вітчизняних інформаційних ресурсах існує можливість повної інформаційної ізоляції районів чи навіть держав завдяки діяльності іноземних ЗМІ.

Список використаних джерел

1. Пенчук І.Л. Регіональне телебачення і радіомовлення у контексті формування національної свідомості молоді: Автореф. дис. канд. філол. наук / Інститут журналістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. - К., 2005. - 18 с.

2. Бабак М.П. Використання комунікативних методів побудови політичного іміджу в засобах масової інформації: Автореф. Дис.. канд. філол. наук: 10.01.08 [Електронний ресурс] / Інститут журналістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. - К., 2007. - 20 с.

3. Дмитрук О.В. Маніпулятивні стратегії в сучасній англомовній комунікації (на матеріалі текстів друкованих та Інтернет-видань 2000-2005 років): Автореф. дис.. канд. філолог, наук: 10.02.04 – германські мови. - К.: Київський Національний університет ім. Тараса Шевченка. - К., 2006. -19 с.

4. Данилишина К.О. Американський чинник в процесі інформаційної глобалізації: Автореф. дис. канд. політ, наук / Одеська державна юридична академія. - Одеса, 2004. - 20 с. 5.

5. Бойко О.В. Зовнішньополітичний образ України та чинники його формування в друкованих англомовних ЗМІ в умовах трансформації суспільства: Автореф. дис. канд. політ, наук / Інститут політичних етнонаціональних досліджень НАН України. - К., 2001. -18 с.

6. Городенко Л.М. Засоби масової Інформації у контексті громадської думки: формування, функціонування, жанрові прийоми: Автореф. дис.... канд. філол. наук: 10.01.08 [Електронний ресурс] / Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. Ін-т журналістики. - К., 2003. -19 с.

Резніченко Анастасія,

студентка 2 курсу ННІЗДН НАВС

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини НАВС Солоненко Олег

ГАРАНТІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ

У системі цінностей демократичного суспільства на першому місці стоїть людина. Відтак у сучасних умовах, в зв'язку зі здійсненням кардинальних

демократичних перетворень, утвердженням соціальної, правової держави проблема гарантій особи набуває надзвичайно важливого теоретико-правового значення.

Ускладнюються взаємозв'язки суспільства й особи, громадянина та держави, індивіда і колективу, більш взаємозалежними стають їхні інтереси й проблеми, підвищується їхня взаємна відповідальність. Усі ці явища та процеси потребують глибокого осмислення, узагальнення і відображення в національному законодавстві. При цьому особливо важливе місце посідає проблема конституційних гарантій реалізації прав та свобод людини і громадянина.

При реалізації конституційних прав, свобод та обов'язків громадян має діяти принцип їх найвищої юридичної сили (ст. 8 Конституції України) [1]. Це означає виконання обов'язків усіма суб'єктами права в сфері правотворчості і правореалізації.

По-перше, органи державної влади зобов'язані видавати такі нормативно-правові акти, які повністю відповідають конституційним положенням про основні права, свободи й обов'язки громадян. Норми поточного, галузевого законодавства не можуть обмежувати конституційні права і обов'язки громадян при їх конкретизації й розвитку, якщо це прямо не передбачено Конституцією.

По-друге, органи всіх гілок державної влади зобов'язані вживати законодавчі, організаційно-правові, виховні та інші заходи для забезпечення повної і всебічної реалізації громадянами своїх конституційних прав, виконання ними покладених на них основних обов'язків.

По-третє, кожний державний орган може і має в межах своїх повноважень в установленому законом порядку тлумачити й застосовувати конституційні та галузеві норми так, щоб при цьому надавався пріоритет таким рішенням, які б забезпечували найповніше здійснення громадянами їхніх конституційних прав і свобод, виконання ними своїх основних обов'язків.

Виконання зазначених вимог створює режим конституційної законності, в умовах якого будь-яка конституційна норма про основне право, свободу або обов'язок діє реально і безпосередньо. Права й свободи людини і громадянина захищаються судом.

На сучасному етапі розвитку Української держави і суспільства проблема гарантій забезпечення прав і свобод особи набуває особливого значення. Суть цієї проблеми полягає у недостатньому їх забезпеченні, що виявляється як у певних складнощах в практичній реалізації деяких прав і свобод, закріплених в Конституції України, так і в незадовільному стані їх захищеності. Існуючий розрив між проголошеними в Конституції правами і свободами особи, а також закріпленими в ній гарантіями цих прав і свобод, та повсякденною практикою їх реалізації і захисту можна пояснити тим, що головні передумови ефективного забезпечення прав і свобод особи, якими є вільне громадянське суспільство і демократична правова соціальна держава, ще не склалися.

Гарантії — це юридично забезпечені зобов'язання юридичної чи фізичної особи виконати певні дії, зобов'язання [2, с. 29-32].

Аналізуючи історичний досвід минулого і сучасну практику забезпечення прав і свобод особи, можна зробити висновок про необхідність комплексного і системного втілення в життя основних засад громадянського суспільства з одночасним впровадженням в практику найважливіших положень правової держави в Україні. Тільки подолавши всі труднощі становлення правової державності і створення основ вільного громадянського суспільства можна підійти до реального розв'язання проблеми забезпечення прав і свобод особи в Україні.

Визначення в Конституції України [1] нашої держави як соціальної і правової є до певної міри передчасним: на цих засадах базується програма подальшого державотворення, проте ці положення не є констатацією реального стану справ. Адже ще не остаточно втілені в життя принципи верховенства права, верховенства Конституції і закону, держава належним чином не відстоює права і свободи особи та принципи поділу влади.

Список використаних джерел

1. Конституція України. Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.
2. Калиновський Б.В. Державні гарантії і правозахисна роль державних органів щодо здійснення конституційних принципів місцевого самоврядування [Текст] / Б.В. Калиновський // Право України :Юридичний журнал. 2002. № 10. С. 29-32.

Сасенко Наталія,

курсант 1 курсу 101 групи ННІ №2 НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри конституційного права та прав людини НАВС, кандидат юридичних наук **Сьох Катерина**

РЕАЛІЗАЦІЯ ВИБОРЧОГО ПРАВА ГРОМАДЯНАМИ УКРАЇНИ ЯКІ ЗНАХОДЯТЬСЯ ЗА КОРДОНОМ: ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Процеси глобалізації, розвитку «світу без меж», які відбуваються завдяки вільному пересуванню людей між країнами та континентами, надають можливість брати участь громадянина в управлінні справами своєї держави та реалізація ним активного виборчого права не обмежуються державними кордонами. Знаходження за межами батьківщини є частиною життя мільйонів людей, тому країни та міжнародні організації все частіше звертаються до питання вироблення єдиного підходу до забезпечення дистанційного політичного зв'язку держави зі своїми громадянами. В часи сьогодення для України це одне з найактуальніших питань, оскільки громадяни України масово виїжджають закордон, з різних обставин. Завдання нашої держави забезпечити реалізацію виборчого права таких громадян.

Відповідно до ст. 38. Конституції України кожен громадянин України мають право брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати та бути обраними